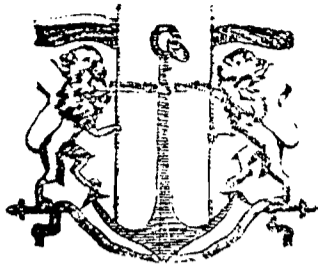

ВАРНЕНСКИЙ ОБЩИНСКИЙ ВѢСТНИКЪ

ИЗЛАЗА ТРИ ПЪТИ ВЪ МѢСЕЦА.
Обязовенно на 10, 20 и 30 числа.

Цѣна на вѣстника за година е
4 лева.

Отдѣленъ ерой 10 ст.

Писма, статии наричано всичко що е за вѣстника се праца до Градско-Общинското Управление въ Варна

За обявления се плаща за думи:
На първа страница 3 стот
„ втора страница 2 „
„ трета и четвърта страница 1 „

Варненско Град Общин. Управление

Обявление.

№ 11502

Варна, 11 Октомврий 1900 год.

Военното положение обявено съ указитѣ отъ 21 Априлий и 4 Юний н. г. подъ № 1 и 3, съ указъ подъ № 8, се вдига.

За Кметъ: **Р. Бояджиевъ**

Секретаръ: **П. В. Петрановъ**

Кръпостния актъ подъ № 502 отъ 20 Ноемврий 1898 год. съмъ изгубилъ.

У когото се намѣри да се счита за бѣла книга.

Варна, 12 Октомврий 1900 год.

Семтовъ Д. Афталювъ

ВАРНЕНСКО
ГРАДСКО ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ

№ 10878

25 Септемврий 1900 год.

ГР. ВАРНА.

До Негово Прѣвсходителство
Г. Русний Императорски вице консулъ.

Въ Варна.

Честъ имамъ да съобщя на Ваше Прѣвсходителство, че отстъпеното отъ повѣренното мен' община, прѣзъ 1881 год. мѣсто, за построяване помещение за Императорското Консулство тукъ, ако и сопрѣдъ новия генераленъ планъ на града, да влиза въ чѣртитѣ на общинската приморска градина, която, отъ къмъ страната на това мѣсто, е направено распорѣждане да се обгради. Общинското Управление обаче ще го запази за сжщата цѣль, като ограничи пространството му съ известни знаци и остави на расположението на Императорското Правителство за застрояване, когато пожелае, като негова неоспорима собственостъ, за която въ действителность го признава

Приемете, Ваше Прѣвсходителство, увѣрениа въ отличното ми къмъ Васъ почитание.

Кметъ: **К. Ранковъ**

Секретаръ: **П. В. Петрановъ**

РОССИЙСКОЕ
ИМПЕРАТОРСКОЕ
ВИЦЕ-КОНСУЛЬСТВО

въ
ВАРНЪ
№ 350

Господину Кмету,

г. Варны.

Октябри 2-го дия 1900 г.

Ознакомившись съ содержаниемъ письма Вашего отъ 25 го мивушаго Сентября за № 10878 о мѣрахъ принятыхъ Вами для ограниченія уступленнаго Императорскому Правительству участка земли отъ примыкающаго вынѣ къ нему по новому генеральному плану мѣста, вошедшаго въ черту городскаго приморскаго сада, считаю своимъ долгомъ выразить Вамъ и Городскому Общинскому Совѣту признательность за столь предупредительное увѣдомление.

Примите, Милостивый Государь, увѣреніе въ моемъ отличномъ почтеніи

Вице-Консулъ: **К. Черкавски**

Оригинална кръпостенъ актъ подъ № 246 отъ 11 Юний 1898 г., по покупка, издаденъ отъ Варненския Нотариятъ, съмъ изгубилъ, и че отъ когото и да се намѣри да се счита за бѣла книга.

Архимиди Стефановъ.

ВАРНЕН ГРАДСКО ОБЩ. УПРАВЛЕНИЕ

ЗАПОВѢДЬ

№ 183

гр Варна, 10 Октомврий 1900 год.

Подписанный Кметъ на гр. Варна, на основание чл. 64 отъ закона за градскитѣ общини,

Заповѣдвамъ:

I. Строго да се забрани за напрѣдъ прѣнасянието на мѣсо отъ салханитѣ до касапскитѣ дюгени изъ Града съ открити кола, и на гърбъ, освѣнъ съ отреденитѣ за тая цель общински покрити кола.

II. Противъ неиспълнителитѣ настоящата ми заповѣдь да се съставляватъ актове за наказанието имъ съ глоба до 50 лева, съгласно чл. 72 отъ закона за градскитѣ общини, и

III. Испълненнето на тая ми заповѣдь възлагамъ на санитарнитѣ пристави при управленнето ми и полицейскитѣ чиновове.

За Кметъ: **Р. БОЯДЖИЕВЪ**

ЛЕПРАТА.

Заразителна ли е? Придпазителни мърки

Въпросът за заразителността на лепрата (проказата, за която въ последне време се говори все повече и повече въ нашето общество, е прѣдметъ на нескончаеми дебати и прѣспирни. Причината на това е, отъ една страна, че лепрата не се прѣдава отъ чловѣкъ на чловѣкъ съ такава ясна, безспорна очевидностъ, както чумата, петнистыя тифъ, сифилиса, дифтерита, скарлатината, брусницата и др. Извѣстниятъ дерматологъ (специалистъ по кожнитѣ болести), професорътъ при вѣнския университетъ М. Капози, въ своя докладъ прѣдъ медицинското общество за дѣятелността на берлинската лепрозна конференция прѣзъ 1897 год., заявява категорически: „до днешенъ день ний не знаемъ нито единъ несъмненъ случай на непосредствено заразяване съ лепра*“

Отъ друга страна, ако тази неизлѣчима и разрушителна болестъ би била толкосъ прилѣпчива колкото и горѣпоменатитѣ, то на всѣка крачка ний щѣхме да срѣщаме хора, болни отъ лепра; между това добросѣвѣстнитѣ изслѣдователи, дори въ страни, които се смѣтатъ особно благоприятни за распространението на лепрата, наброяватъ едва нѣколко десетки лепрозни на едно милионно население. Ако би лепрата да бѣше крайне заразителна, то, като се земе въ прѣдвидъ, че тя съществува още отъ библейскитѣ врѣмена и че санитарно-хигиеническитѣ условия въ нашитѣ села и градове сж твърдѣ лоши, — би могло да се очаква едно много по-голямо распространение на тази болестъ.

„На гледъ тъй бързото распространение на лепрата въ Сандвичевитѣ острови, въ Колумбия, въ нѣкои отъ Антилскитѣ о-ви, въ прибалтийския край, въ околноститѣ на Петербургъ, въ Мемелъ (Германия) и въ други мѣста се обяснява лесно съ туй, че въ последне време лѣкаритѣ водятъ по-точни списъци, систематически диятъ и вѣрно распознаватъ тази болестъ“ (М. Kaposi ibid.).

Прѣзъ Октомврий 1897 год. въ Берлинъ се състоя конференцията на виднитѣ европейски прѣдставители на дерматологията (науката за кожнитѣ болести) съ цѣль да разрѣши слѣднитѣ въпроси: „заразителна ли е лепрата и какъвъ родъ придпазителни мърки трѣбва да се смѣтатъ за желателни и необходими?“

Прѣдложената отъ норвежския професоръ Армауеръ Ганзенъ резолюция и подържана отъ френския ученъ Бенъе е била приета въ заключителното засѣдание на конференцията въ слѣдната редакция:

1. „Въ страни гдѣто лепрата се срѣща въ видъ на отдѣлни огнища, или е по-широко распространена, изоляцията е най-доброто срѣдство, за да се спре развитието на тази болестъ“.

2. „Задължителната изоляция, както това е въ Норвегия, може да бѣде прѣпоръчена на всички господарства, къдѣто има достатъчно число лѣкарн“.

3. „Законнитѣ власти сж длъжни, слѣдъ като изслушатъ авторитетнитѣ мнѣния, да издадѣтъ специални прѣдписания, които напълно да отговарятъ на социалнитѣ условия въ дадена мѣстность“ 2)

Професоръ Капози въ своя по-горѣ поменатъ докладъ не е никакъ съгласенъ съ тази резолюция и прави апелъ къмъ хуманното чувство у хората, а професоръ Неймакъ (Вѣна) сжщо не може да се присъедини къмъ резолюцията въ горнята редакция (wenn vielleicht nicht in der gegebenen Fassung) 3)

*1) „Zur Frage der Contagiosität und prophylaxis der Lepra“ von prof. M. Kaposi (vortrag gehalten in der Sitzung der k. k. Gesellschaft der Ärzte am 5. November 1897) pag. 5.

2) Mittheilungen und Verhandlungen der internationalen wissenschaftlichen Leprosconferenz zu Berlin (11—16 Oktober 1897) II. pag. 194. Berlin 1897 Aug. Hirschwald.

3) „Die Leprosconferenz in Berlin“ von Hejrath Prof. J. Neumann. Separatabdruck aus der Wiener Klin. Wochenschrift pag. 8.

Макаръ конференцията и да прие тъй категорично тѣзи внушителни постановления, но дебатитѣ далечъ не разяснихъ въпроса за заразителността и дори за причинителите на лепрата — за бацилата на лепрата, за чието откритие честта се пада на Армауера Ганзена и на Нейсера.

Така напр., по въпроса, да-ли откритата отъ Ганзена бацила трѣбва да се смѣта за причина на лепрата, Вирховъ е на мнѣние, че до като не бѣде намѣренъ способъ за нейното искусвенно въдене и до като експериментално, чрезъ присажданье, не се получи лепра, до тогасъ не може да се говори за болезнетворната роль на тази бацила.

Мнозинството отъ изслѣдователитѣ, обаче, признаватъ специфичната роль на бацилата, макаръ и да посочватъ на случаи, гдѣто лепрата е била ясно изразена, но бацилата на Ганзена не намѣрена въпрѣки многократни внимателни издирвания.

По нататъкъ, по мнѣнието на едни, бацилата се срѣща само при възловатата форма на лепрата, а при анестетическата тя отсъствува: други пъкъ, както напр., Петрини отъ Букурещъ, съобщаватъ, че бацилата била намѣрена въ кръвта на единъ лепрозенъ съ анестетическата форма, когато пъкъ въ другъ случай съ възловатата форма бацила не билъ намѣренъ, за което свидѣтелствува сжщо и професоръ Капози.

Венчкитѣ тѣзи противорѣчиви данни показватъ, че нашето знание по въпроса за бацилата на лепрата не стои на твърда основа. Никой, напр., не оспорва специфичността на туберкулозната, или сапната бацила, понеже тѣхъ ги развъждатъ искусвенно и чрезъ заразяване животнитѣ се възпроизвежда пълната картина на тѣзи болести.

Когато на конференцията се разискваше въпроса за начина, по който се прѣнася заразата, то и по тоя пунктъ излизе на явѣ венчката непълнота на нашитѣ знания, понеже никой до сега не е наблюдавалъ още онова първоначално огнище, (както напр., твърдия шанкръ при сифилиса), отъ което болестта се распространява по цѣлия организъмъ.

Едни (G. Sticker, Jeanselme) съ извѣстна вѣроятностъ посочватъ, че лигавата ципа на носа е първоначалното мѣсто, отъ гдѣто лепрата начева; други пъкъ (Arginy. Kaposi, Bales) прѣдполагатъ, че лепрата може да почне и отъ другитѣ части на тѣлото, напиримѣръ отъ краката, както това бива у хората, които иматъ привычка да ходятъ боси.

Крайно интересно е мнѣнието на M. W. Geill, който 5 години е управлявалъ една лепрозерия (болница за болни отъ лепра) на о-въ Ява. Той прѣдполага, че лепрозната зараза обикновенно прониква въ човѣшкия организмъ изъ почвата, въ която тя непрѣменно трѣбва да прѣкара нѣколко врѣме за да стане дѣятелна. По такъвъ начинъ чловѣкъ се заразява отъ почвата, която въ случая се явява като посредникъ; но не всѣка почва се явява удобна за развитието на заразата; така сжщо се трѣбватъ особни благоприятни условия за проникването на лепрозната зара за въ човѣшкия организмъ.

Въ полза на тази почвенна теория говори, отъ една страна, обстоятелството, че лепрата (както и блатната трѣска) наистина си има свои излюбени мѣста, къдѣто излѣдователитѣ констатирайтъ нейното по-голямо распространение; а отъ друга, факта, че всички до сега направени опити да прѣсадятъ лепрозната зара за направо отъ болень на здравъ сж останали ялови. Така напр., извѣстния специалистъ по лепрата Danielssen е правилъ този рискованъ опитъ надъ себе си и надъ 15 други лица, като е прѣсаждалъ, както на себе си, тъй и на тѣзи здрави хора, кръвъ и гной отъ ранитѣ на болни отъ лепра и нито единъ отъ тѣхъ не е билъ заразенъ

Най-послѣ, не по тази ли причина лепрата е повече распространена въ селата, къдѣто къщата нѣматъ ни-

какво душеме, нежели въ градоветѣ, кждѣто душемето е дъсчено и е високо надъ почвата?

Geill. отъ гледна точки на своята теория, намира за необходимо да прѣпоръча слѣдующитѣ прѣдпазителни мѣрки.

1. Лепрознитѣ да бжджтъ изолирани на островитѣ или въ други мѣста, кждѣто нѣма лепра и кждѣто почвата не е благоприятна за развитието на заразата.

2. Труповетѣ на умрѣлитѣ лепрозни да бжджтъ изгаряни, та да не заразяватъ почвата.

3. Прѣврѣскитѣ на лепрознитѣ въ периода, когато тѣ иматъ равни, сжшо да бжджтъ изгорени.

4. Лепрозни съ рани по краката не трѣбва да ходятъ боси, понеже тѣ при тѣзи условия заразяватъ почвата. Професоръ Нейманъ казва: „считамъ за нужно да обърна особно внимание върху този фактъ, че прѣзъ всичкото врѣме, когато азъ изучавахъ лепрата въ Босна и Херцеговина, въпрѣки най внимателни изслѣдвания, азъ не можахъ да констатирамъ нито единъ случай гдѣто лепрозната зараза, безъ никакво съмнѣние, е била прѣнесена посредственно, или направо отъ боленъ върху здравъ человекъ.“¹⁾

До берлинската конференция (1897 г.) професоръ Нейманъ не е билъ склоненъ да приеме, че лепрата е заразителна. „Нѣ, ако на сѣверъ и югъ, на истокъ и западъ, различнитѣ изслѣдователи, независимо единъ отъ другъ, сж констатирани случаи, когато при едно тѣсно и продължително физическо съприкосновение съ лепрознитѣ, болестята на послѣднитѣ е минавала върху здрави хора, то ний сме принудени да признаемъ, че лепрата е заразителна.“ (Neumann, ibid.)

Самия Агнагер Hansen, който признава теоретически, че лепрата е безусловно заразителна и рѣшително отхвърля, че тя е наследственна болестъ, въ значителна степенъ ослабва своитѣ твърдениа, като казва, че въ Норвегия лепрата се явява въ селскитѣ къщи, гдѣто хората сж въ висока степенъ мръсни и живѣятъ въ крайно лоши хигиенически условия и че всѣки лепрозенъ, който има свое отдѣлно легло, прѣдставя вече незначителна опасностъ, за да зарази другитѣ.

Противъ заразителността на лепрата е категорически и отчететъ на лепрозната комисия въ Индия отъ 1893 год., който отчетъ обема 2000 случая и е снабденъ съ казуистически и статистически извадки.

Лепрологитѣ Boeck и Danielssen привеждатъ примери на съпрузи, отъ които единия е билъ лепрозенъ, безъ, обаче, да се зарази втория, макаръ че тѣ сж съжителствували десетки години.

1) Die Lepraconferenz in Berlin. J. Narmann pag 5.

Слѣдва)

САНИТАРНА СТАТИСТИКА

За мѣсць Септемврий 1900 год.

Умиряли по възраст.	Отъ 1—5 години	6	4	6	4	6	7	6	4	47	24	15	1	4	3	27	20	4	43
	Отъ 5—20 години	6	4	6	7	6	7	6	4	47	24	15	1	4	3	27	20	4	43
Умиряли по възраст.	Отъ 20—40 години																		
	Отъ 40—60 години																		
Умиряли по възраст.	Отъ 60—80 години																		
	Отъ 80 години нагоре																		
Всичко живи родени		59	27	8	9	10	4	1	29	30	14								
Законно родени	Законно родени																		
	Законно родени мъртви																		
Законно родени	Законно родени	58	1																
	Законно родени мъртви																		

ВЪДОМОСТЪ

На станалитѣ раждания и умирапия въ гр. Варна презъ мѣсць Септемврий 1900 година.

Чистото на жителитѣ спорѣдъ последното преброяване	30000				
Раждания	Мажски	29			
	Женски	30			
Умиряния	Мажски	27			
	Женски	30			
Diphtheritis (ашо гъдо)		1			
	Dysenteria (кръворивскъ)				
Infelixatio (отравяние) (cholera)					
Parotitis epidemica (заушница)			1	2	6
Exsuptas (черенъ втрѣр)					
Malaria (мална трѣва)					
Tybericosis (гъдна болестъ)					
Mors asidentialis violens (случайна, или на сила смъртъ)			2	2	1
Morti choleraici (хоро. болестъ)					
Typhus abdominalis (кореманъ тифусъ)					
Morbi ossium et articulationum (болестъ на коститѣ и ставитѣ)					
Mortus natas (мъртво родени)			3	3	3
Mortus in prima et post partum, умр. въ I-ва сѣм. сѣдѣ раждан.					
Martismus entis (старостъ)					
На тмонтрагта infirma (вяво-изпизване вътрѣшно)					
Morbi systematis nervorum (болестъ на нервната система)					
Morbi org. respiratori (болестъ на дихателнитѣ органи)					
Morbi org. digestivum (болестъ на пищеварителнитѣ органи)					
Morbi org. circulatorii (болестъ на кръвооноситѣ сѣдове)					
Morbi organici (болестъ на органи)					
Morbi gentio utriusque боестъ въ взаимностъ и поговитѣ органи					
Causa indota (незавѣстни причини)					

ОТЪ КАКИ БОЛЕСТИ СЖ УМИРАЛИ

САНИТАРЕНЪ БЮЛЕТИНЪ

За числото на заболѣлитѣ и умрѣлитѣ отъ инфекциозни болѣсти въ гр. Варна прѣзъ м. Септемврий 1900 год.

Наименование на града	Колко население има	Забѣлѣжка																
		Diphtheritis	Dysenterea	Erysipelas	F. puerperalis	Influenza	Malaria	Morbilli	Parotiti epid.	Pustula mal	Rabies	Scarlatina	Tetanus	Tuberculosis	Tussis conouls	Typhus	Variola vera	Syphilis
Варна	30000	1 2	1	1 2		55 1					4		17 6	4	2 4		12	

Diphtheriti — I и III уч.
Scarlatina — 3 въ II и IV уч.
Dysenterea — III уч.
Erysipelas — IV уч. и войникъ
Typhus abdom. — II, IV, V и въ Държ. Б-ца
Tussis conuulsiva — 2 II, IV и V уч.

СПИСЪКЪ

ЗА

Издадениѣ позволителни билети отъ Варненското-Градско Общинско Управление, за построявание нови частни постройки въ града Варна и лозята му прѣзъ третото тримѣсечие на 1900 година.

№ по редъ	Име и прѣзиме на снабденій съ позволително	Видъ на постройката	Квадратура		Участькъ	№ на дома или по плана	№ на позволителного телного	Улица или мѣстность	Такса		Забѣлѣжка
			м.	с.					л.	с.	
1	Хараламби Левтеровъ	Кѣща	249	30	V	—	17	Сливница	320	—	
2	Адирѣи Алексевъ	Пералня	28	80	"	12	293	Рилска	6	—	
3	Никола Киряковъ	Сайвантъ	18	—	"	80	106	—	3	60	
4	Клони Трандафилова	Сайвантъ	4	50	"	—	286	Караджа	—	90	
5	Катерина М. Рачева	Сушина	38	—	"	34	312	Шопска	6	—	
6	Желю Обрѣшковъ	Кѣща	56	50	"	1	20	—	5	—	
7	Кинка Праматарова	Дамъ	60	—	"	71	278	Македонска	12	—	
8	Стойчо П. Калчевъ	Кухня	20	—	"	6	342	Тракийска	3	0	
9	София Енчева Кучарева	Кѣща	84	59	"	116	23	Раковска	25	—	
10	Братя. А. Паница	Кухня	12	—	"	—	476	Тракийска	2	40	
11	Смарайда Тодорова	Кѣща	45	—	"	201	27	Шарска	—	—	безъ такса
12	Георги Христовъ	Сушина	6	—	"	Полл. 335	548	Рилска	1	20	
13	Райню Василевъ	Кѣща	45	—	"	662	28	Разградска	5	—	
14	Курти Ивановъ	Кухня	8	75	"	303	587	Раковска	1	75	
15	Недѣлчо Плевъ	Кѣща	45	—	IV	000	19	Кракра	—	—	безъ такса
16	Зейнети Салимова	"	36	—	"	101	24	Нов. ц. м.	—	—	
17	Никола Дмитровъ	Сайвантъ	35	—	"	20	471	5 Линия	8	—	
18	Викторня Глокова	Кухня	7	50	"	1327	470	Алдем.	1	50	
19	Пванъ Панайотовъ	Сайвантъ	12	—	"	—	563	Кадиръ-баба	—	—	безъ такса
20	Друми Атанасовъ	Дамъ	24	—	III	435	455	Глуха	4	80	
21	Недѣлчо Добревъ	Сайвантъ	16	—	"	161	504	В. Левский	3	20	
22	Зопа Иванова	"	12	—	II	588	299	—	2	40	
23	Анна Снекирова	Кухня	9	—	"	1032	314	Царь-Борневъ	1	80	
24	Янаки Вѣлчевъ	Фасада Кѣща	—	—	"	483	21	Сливница	4	—	
25	Атан. Фурунджиянъ	"	—	—	"	807	22	Царь Борневъ	56	65	Чл. 31 ОТЪ ЗАКОНА
26	Д. А. Паница	Прибав.	25	14	"	1202	25	Драгоманъ	10	—	
27	Венелинъ Божиловъ	Кѣща	59	78	"	634	26	—	8	65	Чл. 31 ОТЪ ЗАКОНА
28	Янаки Вѣлчевъ	Клеть	8	—	"	483	515	Сливница	1	60	
29	Никола Т. Тапджелъ	Кухня	27	40	"	1224	514	Драгоманъ	5	—	САМО ЗА КУХНЯТА
30	Георги П. Янусъ	Сушина	50	17	"	1426	603	Радна	8	—	